

Arrest

nr. 160 984 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: H.
voornaam: S**fu*t
geboortedatum: 17.04.1973

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart al enkele jaren in België te verblijven maar hij heeft geen officieel verblijfsadres. Er is dus een risico op onderduiken.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart al enkele jaren in België te verblijven maar hij heeft geen officieel verblijfsadres. Er is dus een risico op onderduiken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te verkrijgen van zijn nationale overheden.

Betrokkene verklaart al enkele jaren in België te verblijven maar hij heeft geen officieel verblijfsadres. Er is dus een risico op onderduiken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

1.2. De tweede bestreden beslissing, waarmee aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd, is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: Hussain

*voornaam: S**fu*t*

geboortedatum: 17.04.1973

nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.08.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene verklaart al enkele jaren in België te verblijven maar hij heeft geen officieel verblijfsadres. Er is dus een risico op onderduiken.

Het is daarom dat geen termijn wordt toegekend voor vrijwillig vertrek.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan.

Betrokkene verklaart al enkele jaren in België te verblijven maar hij heeft geen officieel verblijfsadres. Er is dus een risico op onderduiken.

Gelet op deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering op dat vlak onontvankelijk is.

2.2. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“Met betrekking tot de ontvankelijkheid wat betreft de bijlage 13septies:

De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen, gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dus geen nut opleveren. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.

Een eventuele nietigverklaring van deze beslissing belet trouwens niet dat verzoekende partij onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 17.02.2015.

Dit bevel is definitief en kan door verweerder steeds uitgevoerd worden.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat verzoekende partij op 17.02.2015 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken. Een eventuele vernietiging van dit bevel wijzigt verzoekers rechtstoestand immers niet.

De gevorderde vernietiging van de bijlage 13septies kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang (o.a. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746, RvS 26 juni 2006, nr. 160.491, RvS 19 januari 2007, nr. 166.791).

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang.”

De Raad stelt vast dat het middel dat is gericht tegen de bijlage 13septies is gesteund op de bewering dat er sprake is van een identiteitswissel. Het spreekt voor zich dat dit moet worden onderzocht. De verzoeker heeft er immers een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven. Alleen al om die reden wordt de exceptie verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij voert ook aan dat er sprake is van een identiteitswissel.

Het middel luidt als volgt:

Aangezien, eerste onderdeel van het middel, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:

*“Betrokkene H S**fu*t geboren op 17.04.1973 (8.103.533)*

“Betrokkenen is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie .Betrokkenen verklaart al enkele jaren in België te verblijven maar heeft geen officieel verblijfsadres .Er is dus risico op onderduiken

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Betrokkenen is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie

Betrokkene verklaart al enkele jaren in België te verblijven maar heeft geen officieel verblijfsadres .Er is dus risico op onderduiken

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de dienst vreemdelingen te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te verkrijgen van zijn nationale overheden

Betrokkenen verklaart al enkele jaren in België te verblijven maar heeft geen officieel verblijfsadres .Er is dus risico op onderduiken

Gelet op al deze elementen kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen

We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoeden zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken .

Hieruit blijkt dat betrokkenen ter beschikking moet worden gesteld van de dienst vreemdelingenzaken

*Terwijl het hier echter duidelijk om een andere persoon gaat nl Hussain S**q*t geboren op 1.01.1977 en echter gekend bij DVZ aangezien hij een asielaanvraag indiende en derhalve gekend was door de dienst vreemdelingenzaken*

Hij legde ter staving van zijn asielaanvraag een verklaring van de lokale politie zone Brussel- West neer dd 27.05.2010 van de aangifte van het verlies van zijn Pakistaans paspoort

Bovendien deze zaak aanhangig gemaakt voor de RVV met melding van zijn domicilieadres zodat de motivering als zijnde zonder adres totaal onjuist is en niet strookt met de werkelijkheid

Dat er hier duidelijk een identiteitswissel is en het hier niet over dezelfde persoon gaat

*Dat betrokkene (op foto) wel degelijk de heer S**fq*t H. (NN77.00.01 861-47 OV 7932510 betreft geboren op 1.01.1977 die een asielaanvraag indiende en waarvan de zaak behandeld werd voor de RVV en niet S**QU*T Hussain geboren op 17.04.1973 met een ander nummer (OV 81003533)*

Dat deze tevens een regularisatieaanvraag lopende heeft tot regularisatie van zijn verblijfstoestand en dit op zijn gekend adres

Dat hij tevens een asielaanvraag indiende dat in behandeling is bij de RVV

Dat in casu de verwijderingsmaatregel niet proportioneel is en de motivering van de beslissing niet strookt met de werkelijkheid

Wat het inreisverbod betreft dient opgemerkt te worden dat aan deze aanvraag geen eerste bevel voorafging om het grondgebied te verlaten zijnde op 5.03.2014 maar onmiddellijk een regularisatieaanvraag indiende hetgeen niet getuigt van een risico tot onderduiken maar eerder van het effectief ter kennis brengen waar men verblijft en welke stappen men wenst te ondernemen

Bovendien deelde verzoeker tijdens zijn asielaanvraag mee aan de autoriteiten dat hij van adres gewijzigd is hetgeen juist de transparantie aantoont van zijn daden (zie model 2)

Wat het inreisverbod betreft kreeg hij nog geen eerder bevel zodat het inreisverbod dat werd opgelegd van 2 jaar totaal disproportioneel is zeker gelet op de asielaanvraag die hij indiende en waarvan de behandeling voor de RVV bezig was

Dat er hier duidelijk een gebrek aan zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen van de administratieve beslissing gelet het hier om een totaal andere persoon gaat en men helemaal geen melding maakt van zijn lopende procedures

Dat de motivering helemaal niet strookt met de werkelijkheid nl ht feit dat geen verblijfsadres zou hebben en er risico is op onderduiken en er derhalve geen termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek

Dat het inreisverbod dat gesteund is op deze volledige verkeerde motivering derhalve niet proportioneel is aangezien hij asiel had aangevraagd

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden

eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Zodat de bestreden beslissing is derhalve kennelijk onredelijk is om te stellen dat er bij verzoeker een risico bestaat op onderduiken en er geen vrijwillig vertrek wordt toegestaan.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“Terwijl: waar de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissingen onwettig zijn omdat het hier om een andere persoon zou gaan, dient benadrukt te worden dat hij zelf aan de basis ligt van de verwarring. Verzoekende partij gaf bij zijn administratieve controle namelijk een verkeerde geboortedatum op. Na vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat het hier wel om dezelfde persoon gaat.

Die materiële vergissing houdt op zich geen verband met de wettigheid van de motieven van de bestreden beslissingen zelf. Bovendien valt niet in te zien hoe de belangen van de verzoekende partij door deze materiële vergissing geschonden zijn. Het is immers door zijn eigen toedoen dat deze vergissing werd gemaakt. De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Hoewel betrokkene erin slaagde om ten tijde van zijn asielaanvraag aan de bevoegde instanties zijn geboortedatum correct mee te delen, slaagde hij daar echter niet in op 09.08.2015 toen hij door de politie werd gecontroleerd. Door deze (al dan niet opzettelijke) vergissing slaagde verwerende partij er niet in verzoeker in haar bestanden terug te vinden waardoor een nieuw dossier werd gecreëerd. Het was voor verwerende partij bijgevolg onmogelijk op de hoogte te zijn van het adres waar verzoeker zou verblijven. Verzoeker gaf op de dag van de administratieve controle trouwens geen adres op waardoor door verwerende partij op dat moment niet verkeerdelijk werd geoordeeld dat er een risico op onderduiken bestond. Zelfs op heden houdt deze vaststelling nog stand. Verzoeker staat namelijk op geen enkel adres officieel ingeschreven.

Indien verzoeker op de dag van zijn arrestatie zijn correcte geboortedatum had doorgegeven, zou verwerende partij in zijn originele dossier hebben gemerkt dat hij reeds een asielprocedure doorliep die werd afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verwerende partij zou tot de vaststelling zijn gekomen dat verzoeker door het niet naleven van het bevel om het grondgebied te verlaten de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Bijgevolg zou verwerende partij tot dezelfde beslissingen zijn gekomen met nog een bijkomend motief om tot gedwongen verwijdering over te gaan.

Terwijl: de asielprocedure van verzoeker op 26.06.2015 negatief werd afgesloten bij beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Terwijl: verwerende partij geen kennis heeft van een regularisatieaanvraag. Uit geen enkel stuk uit het dossier blijkt dat verzoeker een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Bovendien dient men vast te stellen dat geen enkele wet voorziet in de schorsende werking van zo’n aanvraag.

Terwijl: de juridische grondslag en de feitelijke overwegingen opgenomen in de in casu bestreden beslissing verzoekende partij toelaten om te achterhalen om welke redenen hem een inreisverbod voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies) werd gegeven.

Het bestreden inreisverbod geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. Zo werd verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet krachtens hetwelk de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum 3 jaar wanneer voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. De feitelijke overwegingen zijn eveneens terug te vinden in het bestreden inreisverbod.

Uit de motieven van de beslissing is duidelijk af te lezen waarom er een inreisverbod werd opgelegd, evenals waarom er werd gekozen voor de termijn van twee jaar rekening houdende met de omstandigheden van het dossier. Het feit dat na vingerafdrukvergelijking is gebleken dat verzoekende partij in België reeds een asielprocedure doorlopen had en geen gevolg heeft gegeven aan een hem eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten, had uiteraard niet kunnen leiden tot een inreisverbod van kortere duur. Integendeel, het bijkomend feit van geen gevolg te hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, had enkel kunnen leiden tot een inreisverbod van langere duur.

Het middel is, in zoverre al ontvankelijk, ongegrond.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De plicht tot formeel motiveren is ook opgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen gericht zijn aan de heer H. S**fu*, geboren op 17 april 1973 en van Pakistaanse nationaliteit en bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend onder het kenmerk 8103533.

Het verzoekschrift werd ingediend door de heer H. S**fu*, geboren op 1 januari 1977 te Sialkot, tevens van Pakistaanse nationaliteit, gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder het kenmerk 7932510. Het is deze persoon die in kennis werd gesteld van de bestreden beslissingen en ten gevolge van de eerste bestreden beslissing van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering. Hij betoogt echter dat de beslissingen iemand anders tot voorwerp hebben en er dus sprake is van een identiteitswissel.

De verwerende partij betoogt dat de verwarring door verzoeker zelf werd gecreëerd en dat er geen sprake is van een identiteitswissel nu uit vingerafdrukken blijkt dat het wel degelijk om één en dezelfde persoon gaat.

Uit het administratief dossier blijkt, na vingerafdrukkenonderzoek, inderdaad dat H. S**fu*, geboren op 17 april 1973 en van Pakistaanse nationaliteit en bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend onder het kenmerk 8103533 enerzijds, en H. S**fu*, geboren op 1 januari 1977 te Sialkot, tevens van Pakistaanse nationaliteit, gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder het kenmerk 7932510 anderzijds, één en dezelfde persoon zijn, meteen ook de reden waarom later een fusierapport werd opgemaakt met een overheveling van het dossiernr. 8103533 naar het dossier 7932510. De verzoekende partij, die in kennis werd gesteld van de nota van de verwerende partij, heeft zich ter zitting niet uitgesproken over het reeds in de nota genoemde vingerafdrukkenonderzoek. In de gegeven omstandigheden maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat het in casu om een identiteitsverwisseling zou gaan. Meer nog, het blijkt dat verzoeker zelf gebruik heeft gemaakt van minstens één alias, die aan de basis ligt van de –aanvankelijk- verschillende dossiernummers die hem werden toegekend door het bestuur. Het middel kan in zoverre dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoeker betoogt dat zijn asielprocedure nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moet erop worden gewezen dat de Raad de asielaanvraag bij arrest nr. 148 665 van 26 juni 2015 heeft afgewezen, zodat verzoeker geen belang heeft bij deze grief.

Verzoeker stelt nog dat hij een regularisatieaanvraag lopende heeft, en dit op zijn gekend adres. Echter, uit de gegevens van het samengevoegde administratief dossier blijkt niet dat een regularisatieaanvraag werd ingediend. Verzoeker voegt wel een aanvraag bij zijn verzoekschrift, maar het gaat om een niet ondertekend document met betrekking tot hetwelke geen enkel bewijsstuk werd gevoegd dat het effectief werd ingediend bij de bevoegde diensten.

De argumenten van verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing kunnen niet worden bijgetreden. Verzoeker heeft niet aangetoond dat deze niet deugdzzaam zou zijn gemotiveerd, en al evenmin dat ze zou zijn genomen met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.5. De tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, is genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn

was toegestaan. De termijn van twee jaar wordt gemotiveerd met een verwijzing naar het feit dat verzoeker geen officieel verblijfsadres heeft en er dus een risico is op onderduiken, hetgeen wordt afgewogen tegen het belang van de immigratiecontrole.

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij een regularisatieaanvraag heeft ingediend hetgeen niet getuigt van het risico op onderduiken, en bovendien deelde hij tijdens zijn asielaanvraag een adreswijziging mee aan de autoriteiten, hetgeen de transparantie aantoont van zijn daden. Hij voegt een stuk bij zijn verzoekschrift ten bewijze hiervan.

De aanleiding voor het afleveren van de thans bestreden beslissingen was het feit dat verzoeker op 9 augustus 2015 door de DAC Wegpolitie werd aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaarde daarbij H. S**qu*t te zijn, geboren op 17 april 1973 en van Pakistaanse nationaliteit. Verder; ook luidens de vragenlijst die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt, onder vraag 3, dat hij in de gelegenheid werd gesteld om een adres op te geven, maar dat hij dat niet heeft gedaan. De verwerende partij kan dus, op grond van de haar ten tijde van de bestreden beslissing gekende gegevens, niet ten kwade worden geduid vast te stellen dat er een risico is op onderduiken omdat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft. Het vingerafdrukkenonderzoek waarvan hiervoor reeds sprake had toen nog niet plaatsgevonden zodat de verwerende partij niet de link kon leggen tussen de beide dossiers van verzoeker, die zich telkens had bediend van andere identiteitsgegevens. De op zijn zachtst gezegd niet eenduidige verklaringen van de verzoeker kunnen er in casu niet toe leiden dat de verwerende partij een gebrek aan zorgvuldigheid zou kunnen worden verweten, nu zij is voortgegaan op de verklaringen van de man. De later bij het verzoekschrift gevoegde stukken, en de gegevens die aan de oppervlakte zijn gekomen in het kader van de latere fusie van de dossiers na de resultaten van het vingerafdrukkenonderzoek, doen aan deze vaststellingen geen afbreuk, nu de Raad slechts rekening kan houden met de gegevens die de verwerende partij kende –nota bene op grond van de verklaringen van verzoeker zelf- ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

3.6. Het enig middel is ook wat het inreisverbod betreft niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS